

maal, et Beløb, der, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, er større, end hvad der dertil er indsamlet privat. Hvis Udvalgets Ændringsforslag bliver vedtaget, betyder det, at det Bidrag, Københavns Kommune har ydet til Friskolebørns Bespisning, bliver nedsat, og det betyder igen, at en hel Del fattige og sultne Børn blive afskaarne fra at faa den Bespisning, som de hidtil have kunnet faa under den nuværende Ordning. For saa vidt dette lille Lovforslag skulde give det Resultat, tror jeg, at enhver, som ønsker, at der skal udrettes noget godt paa dette Omraade, maa beklage, at det i det hele taget fremkommer, thi saa betyder det ikke et Fremskridt med Hensyn til Skolebørns Bespisning, men et Tilbageskridt, som vil komme til at virke ret føleligt. Nu kan man jo sige, at Kommunerne kunne yde et større Beløb; end der er indsamlet fra privat Side, naar der dertil kan erhverves Indenrigsministerens Samtykke, men dette, at en Kommune skal henvende sig til Indenrigsministeren, vil altid let medføre, at det vil hemme en Virksomhed fra Kommunens Side paa dette Omraade. Jeg ser ikke rettere, end at dette sikkert ogsaa er en Indskrænkning i den Ret, som Kommunerne hidtil have haft paa dette Omraade, og jeg kan heller ikke se anderledes paa dette Ændringsforslags Bestemmelser med Hensyn til Købstæderne og København, end at det for Københavns Vedkommende staa i Modstrid med Bestemmelsen i Loven af 4de Marts 1857 om Bestyrelsen af Københavns kommunale Anliggender. I denne Lovs § 16, sidste Punktum, findes nemlig en Bestemmelse, som gaar ud paa, at Budgettet og Tillægsbevillingen behøve til deres Gyldighed ikke nogen højere Stadfæstelse. Man maa dog faa den Opfattelse af denne Bestemmelse, at Københavns Kommune har en vis Frihed med Hensyn til de Beløb, de ville bevilge paa deres Budget, og det synes ogsaa, at denne Betragtning bliver stadfæstet ved den Praksis, som i de senere Aar har udviklet sig inden for Københavns Kommune. Denne har Aar for Aar stadig bevilget Beløb til disse Øjemed, uden at disse Bevillinger have mødt nogen Indsigelse fra højere Steder. I det Øjeblik denne Ændring bliver vedtaget, kan Københavns Kommune i Fremtiden ikke foretage disse Bevillinger uden først at spørge om Indenrigsministerens Billigelse. Det forekommer mig at være en saa betydelig Indskrænkning i det kommunale Selvstyre, vi hidtil have haft i København, at man maa være meget be-

tænkelig ved paa en saa lille Lov som den, der her foreligger, at foretage Indskrænkninger i en Kommunes Forfatning; det forekommer mig ikke at være forsvarligt. Jeg tror i øvrigt heller ikke, det kan være Udvalgets Mening at ville tilsigte et saadant Resultat. Jeg antager, at naar Ændringsforslaget har faaet denne Form, skyldes det maaske noget den Omstændighed, at der i Udvalget ikke har været nogen Repræsentation for København, og at de københavnske Interesser derfor ikke ere blevne tilstrækkeligt varetagne under Udvalgets Forhandlinger om dette Spørgsmaal. Jeg vil i alt Fald haabe, at Udvalget vil være tilbøjeligt til at indtage en anden Stilling over for Spørgsmaalet om Københavns Stilling i denne Sag, og jeg vil meget henstille til det højtærede Udvalg, om det ikke vil være tilbøjeligt til at tage Spørgsmaalet om helt at udelade København af dette Lovforslag op til fornyet Overvejelse inden 3die Behandling. Jeg kan ikke se rettere end, at saaledes som Forslaget vil blive med denne Ændring, vil det absolut blive et Tilbageskridt for Københavns Vedkommende med Hensyn til Friskolebørns Bespisning.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Dette lille Lovforslags 2den Paragraf foreslaas af Udvalget ændret, og jeg skal straks sige, at skønt jeg ikke just er begejstret for den foreslaaede Ændring, mener jeg dog at kunne tiltræde den. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (C. C. Andersen), der sidst havde Ordet, mente, at det her foreliggende Ændringsforslag paa to Punkter havde væsentlige Mangler. Det første Punkt angik Forandringen af Udtrykket „Vintermaanederne“ til „December-Marts“. Det ærede Medlem mente, at denne Ændring var et betydeligt Tilbageskridt, som han meget maatte beklage. Hvad mig angaar, mener jeg ogsaa, at det havde været heldigere, om man havde beholdt det Udtryk „Vintermaanederne“, som jeg havde foreslaaet, idet det faldt sammen med det Vinterhalvaar, som nævnes i Skoleloven. Man maatte da overlade det til Befolkningen selv, hvorvidt den ogsaa vilde lade afholde Skolebespisning i November og April Maaned. Men jeg erkender, at disse fire Maaneder ere de vanskeligste for Fatigfolk, og naar jeg faar gennemført, at Kommunerne i dem kunne yde Bidrag til Skolebespisning, mener jeg, at det væsentligste er naaet. Jeg forstaaar derimod ikke, at det ærede Medlem har saa meget